

mat amb alguns dels projectes que porta a terme amb els seus alumnes: “Hem creat un blog –<http://pint-bir.blogspot.com>– en què incorporem textos i aprenem a fer comentaris. També els ensenya a navegar per la xarxa, a enviar correus electrònics i a crear un compte a les xarxes socials”. Acostumat a donar lliçons d’informàtica al seu avi, l’Albert confessa que cal molta paciència per impartir els tallers i que mai no avancen matèria si no han entès el temari del dia anterior: “Són ells els que ens plantegen dubtes i nosaltres els hi resollem. Però anem pas a pas per no confondre’ls”, explica.

L’autor de les memòries i alumne de l’Albert és José Maria Martínez, un apassionat de la matèria que amb 81 anys ha decidit narrar la seva trajectòria vital sobre pantalla: “Em confonc quan haig de centrar una fotografia o no recordo els passos que cal fer per captar-la d’internet, i encara que ja m’ho hagin explicat, els nois hi tornen i s’hi estan tota l’estona que calgui. Són amables, carinyosos i mai tenen una paraula més alta que l’altra”, explica. Aquest és el tercer any que el José Maria va a classes d’informàtica i el primer que té joves adolescents com a professors: “En comparació són molt millors que els adults! –destaca–, tenen més paciència i mai et retreuen que no recordis alguna cosa que ja t’han explicat”, conclou.

Per Adriana López, el més gratificant d’aquesta experiència és veure la cara de satisfacció que fan les senyores quan alguna cosa els surt bé. Des que ha començat a impartir els tallers, que s’ha familiaritzat amb els avis del poble i ha descobert una generació que, per circumstàncies personals, li queda molt lluny de casa: “Només tinc un avi en vida i viu a Barcelona –diu–. Gràcies a les classes el recordo i hi mantinc contacte de manera indirecta. He après a conèixer amb gent gran i a tractar-los. Ells es mostren agraïts i ens ho demostren convidant-nos sempre que poden a una tassa de xocolata calenta o a un tallat!” Això vol dir que més enllà de la relació que s’estableix amb els assistents als tallers, els joves aprenen a valorar la

gent gran, la seva experiència i la seva voluntat d’aprendre.

Aprenentatge i servei

L’experiència del programa PINT de Bigues i Riells forma part de la metodologia educativa *aprenentatge i servei*, que parteix de l’adquisició de coneixements a partir de l’experiència, basant-se en l’educació en valors, participatius i ciutadans. Laura Campo, psicopedagoga i membre del Centre Promotor d’Aprendentatge Servei, destaca alguns dels avantatges del projecte: “Els nois i noies adquireixen coneixements útils i experiències –explica–. Han d’esforçar-se per millorar les habilitats comunicatives (parlar amb respecte, clarament i de manera calmada). Aprenen a ser solidaris i per tant se senten satisfets per haver col·laborat en una activitat altruista i contribueixen a cobrir una necessitat real, i a una millora social i personal, fet que els manté il·lusionats i motivats perquè veuen resultats immediats en l’activitat que desenvolupen”.

Des del vessant de la gent gran, Campo recorda que a banda d’adquirir coneixements en l’ús del mòbil i l’ordinador, trenquen estereotips vers els adolescents: “Ja no són aquells nois que passen de tot o que vaguegen tot el dia; sinó que es converteixen en adolescents amb nom i cognom, agradables, ben educats i pacients. Les experiències intergeneracionals aconsegueixen fer gaudir tots dos col·lectius i en la majoria de casos són exitoses”, conclou.

Repetir en el futur

A causa de la demanada, cada dia creixent, de persones que volen apuntar-se al programa PINT, l’Ajuntament de Bigues ja es planteja ampliar els horaris del curs: “Només disposem de 9 ordinadors i ara ja fem curt. Potser caldrà fer-ho dos dies a la setmana”, recorda Marta González. Per part de l’IES, i dels mateixos alumnes, la predisposició per incrementar i repetir l’experiència en cursos vinents és del tot favorable. Els nois que han començat enguany tenen clar que continuaran. Ara caldrà veure quants alumnes més aposten per fer de voluntaris en aquest programa. —

L’explorador reprimit

Jaume Funes

Pares que necessiten preservatius

Utilitzant com a pretext la campanya d’una marca de preservatius i el seu suport a l’educació sexual dels adolescents a l’escola, ha rebrotat en alguns sectors de pares i mares l’oposició al fet que els fills siguin instruïts sobre el seu funcionament. Condemnats en temps de tanta contrarietat a recordar obvietats, ressorgeix la pregunta: ¿quin és el paper dels adults de la família en relació amb les conductes sexuals amb risc dels seus membres més joves?

No cal esmerçar cap espai d’aquesta columna per recordar que entre els descobriments i les experimentacions de tot adolescent hi ha els que tenen a veure amb la seva sexualitat (també entre els i les joves que viuen en famílies que ho neguen). Potser sí que cal recordar que aquesta part de la seva vida també necessita educació, persones adultes sexuades d’àmbits diversos que faciliten exemples, accés a informacions, observació a distància, consells (quan els demanen, no abans), arguments i ajuda per gestionar les experimentacions i les crisis.

Seguretat i satisfacció

No sobra tenir present que en la nostra voluntat d’influir en la intensa i complexa sexualitat adolescent hauríem de mantenir clars els dos principals objectius: reduir els danys que poden arribar associats a la sexualitat i facilitar que els inicis de les noves pràctiques sexuals siguin satisfactoris, plaents, respectuosos amb l’altra persona, progressius. La proposta és molt elemental. Es tracta d’evitar embarassos i malalties en les quals no pensen i de fer que allò que configurarà una bona part de la felicitat en la vida comenci amb les millors experiències possibles.

Una part d’aquestes pretensions correspon a fer-la possible als pares i mares. Però no tota. La seva ideologia educativa, política o religiosa no té res a dir sobre el dret de tot adolescent a protegir-se. Els nois i noies adolescents, experimentadors, primerencs, plens d’hormones i de desitjos, tenen dret a accedir fàcilment al condó (els pares han de poder recollir-los, rebregats a l’espera de..., dels texans a la rentadora). Inevitablement inexperts, tenen dret a saber com funciona i a tenir alguna pràctica per quan arribi el moment. Tenen dret que en el seu imaginari de la primera vegada el preservatiu formi part de la decoració. Cap pare o mare hi té res a dir aquí, com no sigui garantir que pugui ser així. En l’educació sexual del seu fill aquesta peça no és seva.

Jaume Funes és psicòleg, educador i periodista

